

TÁRSASÁGI HÍREK

DALLOS GYÖRGY (1905—1956)

1956. január 25-én munka közben váratlanul elhunyt Dallos György az Eötvös Loránd Tudományegyetem Módszertani Kabinetjének vezetője. Dallos György 1953-ban került az egyetemre, a tanárképzés központi irányításának fontos posztjára. Az egyetemen módszertani előadásokat, gyakorlatokat tartott, szervezte a budapesti tanárjelöltek hospitálását, irányította, vezette a fiatal tanárjelölteket, meglátogatta őket első óráikon, tanácsaival támogatta első lépéseiket a tanári pályán. Közben társszerkesztője volt legújabb olasz tankönyveinknek, ő írta új gimnáziumi tankönyveink világirodalmi fejezeteit is. Korábban, évtizedeken át budapesti középiskolai tanár volt. Tanulmányait az Eötvös Kollégiumban kezdte, Bécsben fejezte be. Német nyelvészetből doktorált. Középiskolában magyart, németet, olaszt, franciát tanított. Nyelvi óráin érzékeltetni tudta a rokon nyelvcsaládokhoz tartozó nyelvek analóg jelenségeit, így mindig nagy távlatot adott a napi leckének. A spanyol nyelvnek is kitérő ismerője volt. A XVIII. századi spanyol Iriarte műveinek gyűjteménye az ő szerkesztésében jelent meg néhány hónappal ezelőtt. Szenvedélyes szeretettel vetette rá magát egy-egy új nyelvterületre. Néhány évvel ezelőtt nemcsak megtanult oroszul, de tanári oklevelet is szerzett oroszról. Kitérő cikkekben népszerűsítette az orosz klasszikus irodalom alkotóit, különösen értékes Csehov-füzete. Tudu-

mányos készségéből egy tudós életpályára is bőven tellett volna. Hogy halála után maradtak ránk tőle nagyobb monografikus művek, azzal magyarázható, hogy elsősorban a tanári hivatásnak élt. Művésze volt a tanításnak. Óráin nemcsak gazdag ismeretanyagot kaptak diákjai, hanem egyben kulcsot is az irodalmi művek és művészeti alkotások befogadására, megértésére, az igazi műélvezetre. Középiskolai órái a legnehezebb években, a második világháború esztendeiben, amikor a sovinizmus, militarizmus végképp megfertőzte az iskolákat, az igazi emberség szöszékeivé váltak. Rendkívüli tanári képességeinek híre 1945 előtt alig jutott túl iskolája, a Tavaszmező utcai gimnázium falain. 1947-ben került a budapesti gyakorló gimnáziumba vezető tanárnak. Valójában már korábban is a tanárképzésen munkálkodott: talán nem került ki keze alól olyan érettségiző évfolyam, amelyből két-három vállalkozó ne indult volna a tanári pályára. Pedig senkit sem „küldött” tanárnak, de saját példájával, humanizmusával, izzó szellemiségével vonzotta tanítványait a tanári pályára. Most halála után derült ki, hogy milyen sokan voltunk egykor Dallos György tanítványai, és bizonyára nem kevesen vagyunk közülük, akik munkában-emberségben az ő tanítványai akarunk maradni.

Vargha Kálmán

SZEBÉNYI GÉZA (1920—1955)

Nehéz a szó: elveszítettük barátunkat, a marxista irodalomtörténetírás fiatal, reményre jogosító, szakmailag fejlett kutatóját. Ahogy távolodik tőlünk testi alakja

térben és időben, úgy válik világossá, véglegessé és feloldhatatlanná embersége iránti kötelezettségünk: valóra váltani a reményeket, melyek éltették Őt, melyek